

8 d'octubre del 1962

Estimat fill:

Per la carta del dia 4, des de Veracruz, rebuda avui, imagino que a l'hora que t'escric, vuit del vespre, us trobeu ja a bord del COVADONGA, i qui sab si ja navegant rumb Nova-York, on t'adreço aquestes ratlles, amb l'esperança de que t'arribin a mans.

El moment és emotiu, i les hores que ens esperen ho seràn més. Tota la nostra vida, ara, està pendent de la vostra arribada, amb greus repercussions a la feïnassa que tinc, perquè me'n distrec a cada moment.

El fet d'avançar dues dates la sortida de Veracruz, no sé si suposa, també arribar dos dies abans. Miraré d'estar-ne informat per la Transatlàntica. Aquesta setmana m'entrevistaré amb en Vidal per a sapiguer si ha decidit venir-te a Rebre. Amb en Joan estudiem l'itinerari, i el temps que haurem d'invertir. No sé el que caldrà perdre per a les formalitats duaneres i l'expedició dels bagatges. També miraré d'estar-ne informat per a perdre el menys temps possible.

Una notícia INTERESSANTÍSSIMA! El passat divendres ve trucar-me per telèfon el senyor González Porto, per a preguntar-me quines notícies tenia del teu retorn. Jo me'l feia lluny de Barcelona, i així li ho vaig dir. Va respondre que havia rodat molt, però ara romandria un quant temps ací per a encarrilar alguna de les seves edicions. Vaig enterar-lo de que ja havies sortit de la Capital, i estaves amb tota la família a Veracruz, esperant la sortida del COVADONGA, prevista, aleshores, pel dia 10. L'objecte de la trucada era per dir-me que així que arribis, el vaigis a veure, que no et comprometis amb cap feina, sense abans haver parlat amb ell, que te'n prepara de l'estil de la que fins ara has fet, per ell, a Mèxic (encara que ací, no es tant ben pagada, va remarcar) però també la vida es més barata i, fet i fet, l'equivalència deu ser la mateixa. Va dir-me que et digués que "t'ajudarà en tot". ¿Quin abasta té aquesta promesa? No ho puc capir, però em va proporcionar una verdadera alegria. Un dia d'aquesta setmana l'aniré a veure, segons convinguèren, i ja veurem si concreta més. De moment crec jo que et satisfarà tenir feina de la que tens per rutina fer, sense més maldecaps fins que et vaigis situant i trobant-ne de "mes ben pagada".

Una altra notícia, que satisfarà a la Rosa. Ja ha localitzat a la seva amiga Teresa Aimeric. Millor dit, és el seu marit qui m'ha localitzat a mi, i m'ha dit per telèfon que "us" volen venir a rebre. Es creïa que el desembarc seria a Barcelona. Hem convingut que tornós a trucar-me pels volts del dia 20, i potser li podria precisar el dia d'arribada a Portugalete i, en tot cas, la telegrafiar-li, des de Bilbao, el d'arribada a Barcelona o a Sant Cugat. M'ha recomanat molt que et digui que "el matrimoni Parrida Aimeric, us esperen amb una gran il·lusió".

No tinc idea dels ports que tocareu, ni de les dates. El penúltim, però, em penso que és Santander. Almenys allí hi trobarà carta i des d'allí podries telegrafiar. Em penso que no tindràs cap obstacle en contestar aquestes ratlles, des de Nova-York, puix encara que pels motius que fos no poguessis abandonar el vaixell, funciona, m'han dit, dins el mateix, un servei postal.

Amb l'amor de sempre i més viu que mai el desig d'abraçar-vos els vostres pares i avis.